

„Gura lumii numai pământul
o astupă.”

- Anton Pann

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul I
Numărul 56 (627/1101)
25 - 31 iulie 2012

Și „Zeus” aprinse flacăra...

Cezar
A. Mihalache

În competiția electorală a referendumului, cel mai bine pare a se plasa (încă) președintele interimar Crin Antonescu. Și este și explicabil din moment ce Traian Băsescu a acceptat transferul confruntării politice dinspre el și Crin Antonescu spre USL și PDL. De fapt, și el dar, mai ales, PDL ar fi trebuit să stea de o parte, lăsând USL să se erodeze sub argumentele economice ale zilei. Pentru că, deloc paradoxal, principalii adversari ai USL în această perioadă sunt prăbușira leului, creșterea prețurilor la combustibili, sancționarea țării cu reducerea reiting-urilor, scumpirea împrumuturilor pentru macro-economie, retragerea investitorilor (și este cu adevărat ridicol ca o mare companie olandeză, care nu a plecat sub mandatul lui Traian Băsescu, adversar declarat al mărfurilor olandeze, să-și anunțe retragerea sub guvernarea USL!)

Traian Băsescu ar fi trebuit să stea pur și simplu de o parte, fie și doar continua devalorizare a leului contând mai mult decât orice slogan de captare a electoratului lansat de către președintele proaspăt suspendat. Dar asta ar fi funcționat doar dacă ar fi avut grijă să-și țină departe de ochii electoratului pe „grii” PDL-ului. Căci, nici dacă ar fi ieșit el singur în față, pentru a desființa „argumentele” USL-ului, nu ar fi generat atâta dezgust precum readucerea în public a imaginii încă portocalii a democrat-liberalilor.

Dacă președintele suspendat s-ar fi limitat să intre doar el în „ringul” confruntării electorale, ar fi avut cu mult mai mult succes. I-ar fi fost mai ușor să-și desființeze, fie și indirect, adversarul, netrebuind decât să scoată în evidență derapajele actualei puteri. Să sancționeze public acțiunile unui ministru de externe care a desființat abuziv majoritatea secțiilor de votare din Diaspora. Să ridiculizeze reacția unui ministru al Educației care a găsit ca soluție la rezolvarea problemelor de la Bacalaureat desființarea... liceelor care nu au avut promovabilitate. Sau să ia în derâdere lamentările ministrului Muncii care se pângea, cu ochii umezi, vorba „suspendatului”, că nu poate repune în drepturi tinerele mame pentru că parlamentul nu mai lucrează, chiar dacă declarația era făcută în plină sesiune extraordinară.

Or, revenind la același ministru abramburit al

Educației, era suficient să scoată în evidență șantajul făcut de acesta la adresa facultății care l-a făcut „dottore” pe Victor Ponta, Ecaterina Andronescu permițându-și să amenințe instituția cu (evident!) desființarea dacă se va dovedi plagiatul lui Ponta. Practic, un avertisment direct la adresa comisiilor de analiză care, dacă vor să-și păstreze catedrele și instituția, să aibă grijă la verdictul pe care îl vor da.

De aceea, Crin Antonescu pare a fi încă favorit. Mai ales după șarja de populism pe care a lansat-o după ce Europa a început să-l tragă de urechi pe prim-plagiatorul țării, master copy-paste Victor Ponta, afirmând că „Președintele României, deplin sau interimar, nu primește ordine și dispoziții de la nimeni”. Asta ar fi sunat însă bine doar dacă Antonescu ar fi fost președinte acum mai bine de o jumătate de veac, când adversarul „ideologic” răsărea cu pretenții și impuneri de la Răsărit. Dar a sunat total nepotrivit într-o Europă în care suntem parte cu drepturi și obligații pentru că noi am vrut să fim parte a acestei familii. Și totuși, Crin Antonescu a fost cât se poate atent la detalii! Căci, la prima vedere, pentru a nu-l suspecta de îngâmfare și accese spre egocentrismul care a născut monștrii în istoria României, el nu ar fi trebuit poate să vorbească de „președintele interimar al României”. Adică de el! Ci ar fi trebuit să spună că „România nu acceptă ordine de la nimeni”. Știa însă că, în acel moment, UE i-ar fi pus pe masă articolele tratatelor semnate la aderarea țării și pe parcursul integrării...

Dar, Crin Antonescu este cel ce a marchat la nivelul electoratului român, în vreme ce Traian Băsescu a acumulat noi erori în felul de abordare a strategiei de campanie.

În primul rând, a contrapus ca forță de răspuns propriu partid. I-a adus în față pe aceia de care țara s-a săturat, adunându-i la un loc pe scena potestelor PDL, fie ei și îmbrăcați în alb, tocmai pe cei ce au nenorocit țara. Din acel moment, toate gafle pe care le-a făcut PSD-ul în scurta dar violenta sa manifestare, și care nu trebuiau decât speculate de Traian Băsescu, au început să se estompeze. Pentru că nu poți răspunde abuzurilor social-democrațiilor, mai ales după ce le-ai reclamat în fața Europei, aducându-l în prim plan pe Emil Boc...

Apoi, în loc să scoată în evidență derapajele la care s-a dat PSD-ul, președintele suspendat a călcat la rându-i în

picioare legile și cutumele. Și-a afișat ca imagine electorală Constituția pe fond tricolor, deși legea electorală interzice utilizarea acestor însemne în campanii. După care a purces la „subtilități” din perioada de mediocritate a pornirilor noastre electorale, trecând la gesturi false. Inclusiv luarea în brațe a unui prunc, ca mesaj al legăturii cu viitorul. Imagine de poster pe care o regăsim la toți liderii cu înclinații dictatoriale...

O eroare de campanie cu adevărat monstruoasă a fost făcută însă în clipa în care staff-ul lui a pus în scenă aprinderea unei... flăcări a democrației. Eroare capitală! În primul rând, nu Traian Băsescu era cel chemat să aprindă torța democrației. Nu după ce a stat opt ani la putere, strivind tocmai democrația. Căci nu poți să nu te întrebi: de ce nu a aprins această „torță” mai de mult. Și apoi, aprinderea de către el a acestei flăcări metaforice a generat încă un semnal controversat. Dacă președintele aprinde el flacăra democrației, atunci nu înseamnă că tot el este și cel ce o poate stinge? Când vrea...

De fapt, lucrurile sunt cât se poate de clare: retrăim cercul vicios al repetării abuzurilor din ultimii opt ani. Cercul a fost preluat însă din mers de USL și rostogolit la o viteză cu mult mai amețitoare, social-democrației și liberalii reușind să comprime în doar câteva zile opt ani de abuzuri.

Or, în loc să-și lăsat să se rostolească singuri și din Istorie, trebuind doar să evidențieze derapajele noii puteri, Traian Băsescu a scos în față... PDL. Care, fie și pentru cele câteva ore cât s-a lăfăit în prima reprezentare publică de după debarcare, în cadrul acțiunii de la Cluj-Napoca, a reușit să recompună acel cerc al abuzurilor la care s-a dat și PSD-ul.

Astfel, PDL și Traian Băsescu au confiscat imaginea Constituției României, au filirtat cu imaginea specifică dictatorilor lumii (și Stalin a pozat cu prunci în brațe în momentele de încordare socială) și au aruncat o pată peste Jocurile olimpice, încercând o analogie tembelă între flacăra Olimpului și flacăra democrației aprinse de însuși „Zeus”.

Un test pentru poporul român

George
Bara

Ponta, Crin și Băsescu au impresia că referendumul din 29 iulie îi privește pe ei. Că e vorba de PD-L, de USL, de Crin-președinte sau de Băsescu-președinte. De fapt, totul e un test de sănătate mentală și de caracter. Dar nu pentru politicieni, ci pentru poporul român.

demiterea lui Băsescu au logică, dar dacă mă afectează atât de direct la cursul de schimb, oare până la ce valoare merită această răzbunare? 4,7 sau 4,8? Este o logică pe care o urmez personal și pe care nu o voi dezvălui niciodată public. Dar mai important este testul caracterului. Se vor putea mobiliza românii să îl demită pe Traian Băsescu?

Potrivit Legii Referendumului e nevoie de 50%

E un test de sănătate mentală pentru că românii suferă fără să știe de un fel de schizofrenie politică. Fiecare crede ceea ce vrea, și nu neapărat ceea ce aude, ce compilează, ce înțelege. Românii trăiesc într-un fel de tărâm fantastic.

Am văzut asta discutând cu tot felul de oameni, de toate vârstele și toate categoriile. Nu contează nivelul intelectual sau poziția socială.

După revoluție a fost foarte important să arătăm că putem avea propriile opinii sau convingeri, încât ne-am autocondiționat să credem ce ne place, niciodată confrunțați cu realitatea.

De exemplu acum, când miza referendumului este demiterea lui Băsescu și nu faptul că Ponta a plagiat. Așa se cântăresc lucrurile. Vrei să scapi de Băsescu sau nu. Mai poți cântări lucrurile printr-o analiză pierzi-câștigi.

Eu de exemplu mă gândesc cât ma costă la buzunar deprecierea leului, la ratele lunare și cât de mult îmi afectează asta traiul de zi cu zi. Adică toate demersurile USL pentru

+ 1 din românii cu drept de vot pentru validare, adică e nevoie de peste 9 milioane de români să iasă din casă și să meargă la vot.

E a doua șansă pe care românii o au în ultimii 22 de ani, să arate că pot decide ceva. Că pot sancționa un om cât un sistem, pe Traian Băsescu, care este fără dubiu vina a celor mai multe rele din România ultimilor ani. Nu a tuturor relelor și este fără doar și poate artizanul unor lucruri bune.

Aceste lucruri trebuie din nou analizate și românii trebuie să meargă la vot. Dacă nu vor merge, înseamnă că își merită conducătorii, că nu mai au voie să se plângă. Știu, după Băse vin alții, la fel de răi și hâtri. Așa și?

O călătorie de un milion de kilometri începe cu un singur pas. Status quo-ul nu e niciodată bun, e piedica progresului, a evoluției și instaurează gerontocrația la putere. E mereu nevoie de schimbare, preferabil în bine.

A venit și momentul poporului român, chit că nu își dă seama.

Invadați sau invadatori?

Ilie
Șandru

Într-o veselie devenită obișnuită aproape cotidiană, publicațiile de limbă maghiară din România se întrec în a ne ponegri în fel și chip, fără nici o rețineră, fără pic de rușine, de mai bine de două decenii, fără ca nimeni să miște vreun deget, spre a le atrage măcar atenția că ceea ce fac depășește orice limită a bunului simț, ca să nu ai vorbesc de legile țării.

O fac bazându-se, probabil, pe „dreptul la liberă exprimare a gândurilor, a opiniilor (...) prin viu grai, prin scris, prin imagini” (Art. 30(1) din Constituția „României”). Aceleași prevederi le au în vedere, cred, și cei ce au obligația de a aplica legea. E mai simplu și mai comod așa.

Numai că dumnealor nu ar trebui să uite – mai ales să nu se facă a uita! – că același Art.30(7) precizează că „sunt interzise prin lege defăimarea țării și a națiunii (...) incitarea la discriminare, la separatism teritorial. Aceasta cu atât mai mult cele de mai sus trebuie să fie respectate de către mijloacele de informare în masă, din moment ce Art.31(4) prevede în mod expres acest lucru: „Mijloacele de informare în masă, publice și private, sunt obligate să asigure infirmarea corectă a opiniei publice”.

Dar ce fel de „informare corectă” a opiniei publice asigură, de exemplu, publicația „Szekely hirmondo”, nr.53 din 2012, care se întrebă, malițios: „În ce Românie trăim”? Și nu are nici o rețineră de a răspunde printr-o minciună nerușinată: „trăim în acea Românie care până în ziua de azi persecută cu violență sute de mii de

maghiari care i-au fost alipiți”. Oare nu ar fi cazul ca autorul respectivului articol, Csergo Zoltan, să răspundă pentru această afirmație mincinoasă și calomnioasă, în conformitate cu prevederile Art.31(4)?

Nu cumva să se creadă că publicația de mai sus este singura în ale cărei pagini apar astfel de mizerii la adresa țării ai cărei cetățeni sunt și autorii unor astfel de articole. După cum nici Csergo Zoltan nu este singurul ziarist de etnie maghiară care ne împoașcă cu noroiul minciunii și al calomniei.

Publicații (cotidiene, săptămânale, lunare, trimestriale) precum: Haromszek, Szekely hirmondo, Szekely uisag, Csiki uisag, Sekely Nep, Udvarhelyi Hirodo, Tortenelmi magazin etc. se întrec în a ne batjocori, fără nici o rețineră, fiind pline de invective precum: „năvălirea valahilor”, „opincile pline de sânge ale valahilor”, „colonizările românești în orașe cu populație preponderent maghiară”, „lanțul statului majoritar”, „politica de deznaționalizare dusă de statul român în Secuime”, „comunismul venit peste capul nostru ca o consecință nefastă a statului unitar și național”, „în Ardeal, ungurii sunt loviți, bătuți numai pentru naționalitatea lor”, „România este singura țară creată de Trianon, cârpită, care își mai păstrează granițele de după primul război mondial”, „suntem sugrumați de 86 de ani, uneori mai puternic, alteori mai încet, însă fără întrerupere”, „aici pe Pământul Secuiesc, unde noi suntem locuitorii băștinași, să avem atâta curaj încât să-i cerem fiecărui invadator, fără rădăcini aici, să ni se adreseze în limba maghiară” etc. etc.

Toate aceste invective și răutăți s-au născut și se vor naște și în viitor din convingerea, pe care politicienii din

Budapesta au cultivat-o cu grijă în mintea generațiilor de unguri, anume aceea a „dreptului istoric al Ungariei asupra Transilvaniei”. Motiv pentru care, după Marea Unire din 1918, prin care, în mod firesc, Transilvania, dintotdeauna românească, a revenit la sânul mamei sale, România, noi, românii, am rămas pentru unguri niște „invadatori cu opincile valahe pline de sânge”. Noi și nu ei, ungurii, am invadat pământul Transilvaniei „pe care maghiarii îl consideră drept proprietatea lor, pentru că strămoșii l-au luat în stăpânire, fiind de veci nelocuit”.

Poate nu aș fi scris articolul de față dacă nu aș fi citit, nu demult, într-una din publicațiile mai sus amintite, o altă ineptie. Autorul, Bencze Mihaly, scrie despre Universitatea maghiară „Franz Josif” din Cluj, nevoită să-și mute sediul la Budapesta „în 1919, după invadarea Transilvaniei de către români”. Cine sunt deci invadatorii pământului transilvănean? Cât de ușor se poate face răstălmăcirea istoriei unui întreg popor! Să ne mai mirăm oare? Nu cred, din moment ce minciuna a fost și este ridicată la rangul de politică de stat la Budapesta. Știa acest lucru foarte bine și Mihai Eminescu, care scria, în 1870: „Acești oprimatori ai Transilvaniei sunt oameni care mistifică unde nu pot contesta și mint unde nu pot combate”!

Au ajuns astfel să-l combată până și pe Anonymus, cel ce poate fi socotit drept părintele istoriei poporului maghiar. Nu este adevărat ceea ce scrie el despre ocuparea prin forță a Transilvaniei de către unguri, fiindcă, l-a pătrunderea lor aici, acest pământ era „de veci nelocuit”!

Așadar, nu este adevărat că „în spațiul carpato-dunărean” a existat

o comunitate permanentă românească, cum scrie Anonymus, și nici vorbă ca ungurii, la venirea lor dinspre est, „să fi dat în Transilvania de valahi”!

De existența unor voivodate româno-slave, precum cel condus de Menu-morut, nici pomeneală! Fiindcă dacă ar recunoaște cele scrise de Anonymus, ar trebui să fie de acord că ei, ungurii, au fost invadatorii Transilvaniei, nicidecum românii. „Spuneți lui Arpad, ducele Ungariei, domnul vostru – spune Menu-morut – că teritoriul ce l-a cerut bunei voințe a noastre nu îl voi ceda niciodată, câtă vreme voi fi în viață (...) Nici din dragoste, nici din frică nu-i cedăm pământ nici cât un deget”! Așa scrie Anonymus.

De unde atunci acel „drept istoric al Ungariei asupra Transilvaniei”? Cu atât mai mult cu cât cu cât Transilvania n-a fost niciodată cucerită de unguri, cu adevărat, fiindcă niciodată nu a aparținut Ungariei. Așa scrie istoricul ungar Szilagyi Sandor, într-o lucrare apărută la Budapesta, în 1886: „Transilvania, despărțită prin hotare naturale de Ungaria, nu a fost niciodată contopită cu aceasta”. Niciodată deci Transilvania „nu a fost contopită cu Ungaria” fiindcă dintotdeauna ea a fost românească! Simon de Keza, născut la Oradea, în a sa „Cronicom Hungaricum”, scrisă între 1282 și 1290, scrie că „ungurii, venind dinspre răsărit, ca un popor de păstori nomazi, au trebuit să lupte cu românii (volohii) și cu slavii, pe care i-au gonit de pe aceste meleaguri”.

De atunci acest ținut se cheamă „Țara Ungurească”. Mai mult, toți marii istorici ai lumii, specialiști în antichitatea greco-romană, precum: Mommsen, Jung, Homo, Patsh, Altheim etc. au susținut, cu argumente

științifice, formarea poporului român pe teritoriul străbun al Daciei daco-romane.

Cine sunt deci adevărații invadatori ai Transilvaniei? Ne-o spune răspicat istoricul Ioan Lupaș: „Către sfârșitul sec.IX (896) s-a ivit la hotarele pământului românesc încă un popor turanic: ungurii, care erau împărțiți în șapte seminții, cu șapte căpetenii deosebite. Conducătorul lor, Arpad, a reușit să pună toate semințiile sub ascultarea sa(...) Bieții noștri străbuni, buni cum au fost românii de când sunt ei pe lume, i-au îngăduit pe unguri să stea alături de ei, dar cu bunătatea lor au pățit întocmai ca sobolul care a găzduit pe arici. Căci precum ariciul s-a obrăznic și a început să-l înțepe pe cel care-l ajutase la nevoie, tot așa și neamul unguresc și-a arătat colții!

Și după cum ariciul a stăpânit în casa sobolului, tot așa și neamul cel sălbatic al ungușorilor a ajuns să stăpânească multă vreme plaiurile românești cele mândre, prin care trăiau odată dacii cei războinici”.

Ne-o spune, la fel de răspicat, și Milton G. Lehrer, în „Le probleme transylvain vu par americain”, având ca subtitlu „Transylvanie terre roumaine”: „Parcurgând Transilvania îți amintești cu zâmbetul pe buze de toate fantasmagoriile și elucubrațiile fanteziilor șovine și nu te poți împiedica de a te adresa defăimătorilor unei realități incontestabile cu vorbele: discutați cât vreți voi, Domnilor, dar cine oare a creat aspectul eminamente românesc al acestui pământ, cine altul decât poporul românesc?”

Apropo, domnule Bencz, chiar cine l-o fi creat, dacă nu poporul românesc?

„Bellum omnium contra omnes”

cut „Rubiconul”. Încurajați de veneticii, de alogenii din „puterea” românească, „investitorilor strategici” le-a venit instantaneu ideea de a cumpăra, pe rupte, la preț de fier vechi și de a revinde – cu profituri imense și pe bucăți – marfa cumpărată, la prețul pieții, ca produs nou. Așa s-a născut Jaful Oficial al României. Cine s-a ocupat de detalii? Răspunsul este simplu: Guvernul, Parlamentul, Președinții (toți trei), sub direcțiile indicații prețioase, venite de la Înaltele Porți ale timpului, protejați de legile modificate din mers spre paza și folosul profitorilor.

Pe lângă demontarea, piesă cu piesă, a industriei românești, a patra flotă comercială a lumii s-a dus și ea pe apa sâmbetei. Pădurile Transilvaniei au fost verestoyzate și exportate la prețuri „modeste” amatorilor din vecinătatea apropiată.

Bunurile Armatei României, „armele învechite”

au fost vândute pe furie, prin contrabandă, „pentru un pumn de dolari”, fie unor traficanti de arme, fie direct statelor interesate. Cică acum avem o armată „modernă” de profesioniști. Dacă așa se numesc mercenarii, sunt de acord cu noua denumire. Trăiască Deveselu! Ne-am pricopsit cu fregate date de alții la casare, cumpărate pe bani grei ca nave de luptă. Marinarul de la timona suspendată vroia – cu orice chip – cumpărarea sicriilor zburătoare, a avioanelor F16 de la americani. Cineva spunea că sunt avioane bune. Au fost la timpul lor, nimic de zis, dar și I.A.R. 80, și Messerschmitt 109 au fost performante... cândva. Une-or fi dispărut MIG-urile 29 din dotarea Forțelor Aeriene ale României?

Iugoslavia, Irak-ul și Libia, țări-poligon, au oferit posibilitatea verificării „pe viu” a potenței militare a jandarmilor planetari. Dar vor mai mult. „Matrioșca” tace și face,

urmașii lui Sun-Tzu privesc lumea oblic, demonstrându-și performanțele. Vrem sau nu să recunoaștem, nesățioasele poftă de dominație și de instaurare a New World Order au readus planeta la o nouă eră a „războiului rece”. Când „asasinii economici” dau greș, când apar puținii care nu-și încovoie spina în fața noilor stăpâni, se reiterează, fie scenariul România-’89, fie un fel de copie a „Zborului 19” din 1945, reactualizat la Smolensk, Egiptul, Tunisia, Libia, în curând Siria și Iran, unde iluminării se cam împiedică de Mișa, ursul de la răsărit.

Revenind la baștină, circul cu revoluționarii iernii, declanșat în primele zile ale lui 2012, apoi disputele dintre așa-numiții politicieni, au bulversat viața românilor, la azimut fiind doar intenția de a distrage atenția poporului de la problemele spinoase. Ruptă în bucăți, societatea românească a fost revendicată de găștile de

profitori.

Unii dintre jurnaliști, interesați să se pună sub aripa vreunei grupări aflate la putere (sau în opoziție, tot un drac e), au creat și întrețin stările de confuzie atât de necesare haosului. Auto-intitulații „Boierii ai minții”, elitele cu sau fără papion, se dau și ei în spectacol, plagiind pe rupte (este și asta o modă), sau sfâșiindu-se între ei pentru „câțiva dolar în plus”. „Societatea civilă” a devenit o fantomă fluturată de putere, peste tot unde se impune o „motivație de credibilitate”. În fapt ea nici nu există. Sindicatele s-au auto-înmormântat împreună cu bunurile create din cotizațiile „ceaușiste”.

Peste tot și peste toate tronează suverană Legea Fărădelegii. Da, suntem într-un război al tuturor împotriva tuturor, iar soluția de ieșire din marasm se lasă intenționat așteptată.

Ce ne facem cu Traian?!

Gheorghe
Funar

Întimplările recente de pe scena politică românească au adus în fața alegătorilor români întrebarea: ce facem cu Traian?

Este vorba de Traian Băsescu, președintele suspendat al României, aflat în fața unui nou Referendum Național pentru demiterea sa, la 29 iulie a.c. Recordul președintelui Traian Băsescu va fi imposibil de egalat. După alegerile prezidențiale fraudate din anul 2004 și după implicarea ambasadorului USA la București, în prelungiri, a fost declarat câștigător candidatul Traian Băsescu, în fața premierului Adrian Năstase.

Pentru încălcarea gravă a Constituției României, președintele Traian Băsescu a fost suspendat din funcție de către Parlament, în anul 2007, prin votul a 322 senatori și deputați. A urmat Referendumul Național pentru demiterea sa din funcția de președinte al României, în ziua de sâmbătă, 19 mai 2007, când s-au prezentat la vot 44,45 la sută dintre alegători. Curtea Constituțională nu a validat rezultatul Referendumului Național.

După ce a fost suspendat în anul 2007, la alegerile prezidențiale din anul 2009, președintele Băsescu obținea „la mustață”, în fața lui Mircea Geoană, președintele PSD, un nou mandat în fruntea României, după alegeri fraudate.

Apoi, din nou, președintele Băsescu a încălcat prevederile Constituției României și iarăși a fost suspendat din funcție de către Parlament, în ziua de 6 iulie a.c., cu voturile a 256 senatori și deputați. Pentru a atinge obiectivul de suspendare și apoi de demitere a președintelui Traian Băsescu, liderii USL, Victor Ponta și Crin Antonescu, au parcurs mai multe etape pregătitoare, respectiv:

1) Au achiziționat în viu senatori și deputați de la PDL și UNPR, asigurându-și o nouă și confortabilă majoritate parlamentară.

2) Au încheiat un protocol scris cu UNPR, care s-a „lipit” de noua Putere (USL) și o susține cu condiția de a-i fi păstrate privilegiile acordate de PDL. S-a trecut sub tăcere faptul că președintele de onoare al UNPR, senatorul Cristian Diaconescu, a fost angajat consilier prezidențial la Palatul Cotroceni.

3) Au convenit un protocol oral cu UDMR și, în

schimbul susținerii acestei organizații șovine, extremistă și antiromânească, au promis că, după alegerile parlamentare din 2 decembrie a.c., vor aduce iarăși UDMR la guvernare, iar pînă atunci Parlamentul îl va proteja pe deputatul Laszlo Borbely, ca să nu ajungă să fie cercetat de DNA.

4) Au înlocuit din funcții pe Avocatul Poporului, președintele Camerei Deputaților și președintele Senatului cu reprezentanți ai USL, respectiv domnii Valer Dor-neanu, Valeriu Zgonea și Crin Antonescu.

5) Au modificat, prin OUG, Legea Curții Constituționale pentru ca aceasta să nu se poată pronunța în legătură cu Hotărârile Parlamentului, precum și Legea referendumului, astfel încît să poată fi demis Traian Băsescu din funcția de președinte a României, cu votul a jumătate plus unu dintre alegătorii care se prezintă la urne.

6) L-au suspendat din funcție pe președintele Traian Băsescu în ziua de 6 iulie 2012, pentru că în 6 mai 2010 a anunțat tăierea salariilor și pensiilor, iar ulterior a făcut alte declarații și fapte care încalcă grav Constituția României. Ca o ironie a sorții, migrația politică a parlamentarilor PSD și PNL spre PDL și UNPR, promovată și susținută în timpul Guvernelor Boc I-V, s-a întors ca un bumerang împotriva președintelui Traian Băsescu și a fostului partid de guvernămînt. Foștii aliați la Putere ai PDL, respectiv UDMR, UNPR și deputații minorităților etnice au trădat și au trecut rapid în barca USL. După votul celor 256 senatori și deputați pentru suspendarea sa din funcție, președintele Traian Băsescu s-a adresat Curții Constituționale, care, în decizia luată, a lăsat să se înțeleagă că nu au fost săvîrșite fapte foarte grave care încalcă Legea fundamentală a României. În campania pentru Referendumul Național din 29 iulie a.c., președintele suspendat și PDL se vor folosi de această ambiguitate pentru păcălirea alegătorilor.

Liderii USL au greșit și nu l-au acuzat pe președintele Traian Băsescu de încălcarea jurămîntului depus în Parlament, cel de la art. 82 din Constituția României, care este foarte clar: „Jur să-mi dăruiesc toată puterea și priceperea pentru propășirea spirituală și materială a Poporului Român, să respect Constituția și legile țării, să apăr democrația, drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, suveranitatea,

independența, unitatea și integritatea teritorială a României. Așa să-mi ajute Dumnezeu”.

La jumătatea mandatului prezidențial, USL putea și trebuia să-l acuze pe președintele Băsescu că, împreună cu Guvernele Boc I-V și Guvernul Ungureanu, a acționat și a acceptat, cel puțin, următoarele:

- scăderea nivelului de trai al populației și creșterea alarmantă a sărăciei;

- genocidul prin otrăvirea cetățenilor cu aditivi alimentari cancerigeni și prin închiderea spitalelor;

- deromânizarea României prin alungarea românilor, mai ales a tinerilor și a specialiștilor, din Țara-Mamă;

- concesionarea bogățiilor naturale ale Poporului Român, la cele mai mici redevențe din lume, stabilite de Regimul Iliescu-Năstase, de numai 3 dolari/baril la țiței, 5 dolari/1.000 metri cubi la gaze naturale și 2 euro/1.000 l la ape minerale;

- privatizările în paguba Poporului Român și a Bugetului de Stat impuse de FMI, Banca Mondială și Comisia Europeană;

- situația catastrofală în privința atragerii fondurilor europene;

- creșterea datoriei externe a României cu peste 85 miliarde euro și la dobînzii uriașe;

- subfinanțarea și distrugerea sistematică a învățămîntului românesc, inclusiv prin închiderea a 3.000 de școli (majoritatea din mediul rural), prin modificări repetate și dictatoriale ale Legii Educației;

- acțiunile antiromânești ale Ungariei și UDMR, vizînd autonomia teritorială a așa-zisului Ținut Secuiesc (fără secui) și a Ardealului;

- răstignirea satului românesc și politica diabolică vizînd lichidarea tradițiilor strămoșești;

- susținerea intereselor unor asasini economici și asasini politici în domeniul exploatării și jefuirii zăcămintelor de aur, argint, wolfram, uraniu, țiței și gaze naturale, inclusiv gazele de șist;

- tănuirea tranzacției în favoarea statului Israel, prin cedarea tezaurului României din primul război mondial și a celor 300 de table mari de aur din tezaurul de la Sinaia (care au fost confiscate și s-au aflat la Moscova din ianuarie 1918, respectiv 14 septembrie 1944), în contul pretinsei datorii pentru cei 400.000 de evrei victime ale Holocaustului din al II-lea război mondial,

cifra recunoscută de către președintele alogen al României, Ion Iliescu, la deschiderea Muzeului Holocaustului de la Washington.

Cei 256 de parlamentari ai PSD, PNL, PC, UNPR, UDMR și deputații minorităților etnice care au votat pentru suspendarea președintelui Traian Băsescu nu l-au acuzat de încălcarea jurămîntului depus în Parlament, gîndindu-se că le va veni și lor rîndul la demitere, fără etapa suspendării.

Se știe că, în baza legislației existente, cei aleși în funcția de președinte al României, primar și președinte de Consiliu Județean pot fi demisi din funcție, respectiv să le înceteze mandatul, dacă alegătorii decid astfel în urma unui referendum.

Singura excepție și cu efecte extrem de nocive pentru cetățenii români și pentru Parlament o constituie senatorii și deputații. Cu toate că sînt aleși în colegii electorale, parlamentarii nu răspund în fața alegătorilor!

Dacă în colegiile electorale și în Parlament deputații și senatorii: încalcă jurămîntul depus; nu țin legătura cu alegătorii; migrează de la un partid la altul, înșelîndu-i și sfidîndu-i pe alegători; absentează nemotivat de la lucrările Parlamentului; săvîrșesc fapte penale; votează împotriva intereselor cetățenilor etc., ei trebuie sancționați prin încetarea de drept a mandatului în urma rezultatului referendumului local din colegiul electoral.

Pentru intrarea în normalitate în viața politică, mai ales în cea parlamentară, Guvernul Ponta este dator ca, prin OUG, să modifice Legea referendumului și să o completeze cu prevederi referitoare la încetarea mandatului senatorilor și deputaților în condiții similare cu primarii și președinții Consiliilor Județene. Astfel, se pune capăt migrației politice a senatorilor și deputaților, precum și jocurilor politice conjuncturale.

La ultima Conferință de Presă, din seara zilei de 6 iulie a.c., de la Palatul Cotroceni, președintele suspendat Traian Băsescu le-a cerut altora: „Să aveți grijă de țară și de oamenii ei!”. Se știe că, în timpul Guvernelor Boc, Ungureanu și Ponta, au fost aranjate majoritățile parlamentare și președintele Traian Băsescu putea și avea obligația să aibă grijă de țară și de oamenii ei.

Fiind speriat de varianta demiterii din funcție prin Referendum Național, la 29 iulie a.c., președintele suspendat a cerut Guvernului Ponta să organizeze alegeri

libere și corecte, iar buletinele de vot să fie înseriate. Așa ar fi normal și legal: la toate felurile de alegeri să fie înseriate buletinele de vot.

Astfel ar fi blocată o mare parte dintre modalitățile de fraudare a alegerilor. Dar de ce, în 22 de ani, omul politic Traian Băsescu nu a acționat pentru alegeri libere și corecte, inclusiv pentru înscrierea buletinelor de vot? Rămîne de văzut dacă Guvernul Ponta va hotărî să fie înseriate buletinele de vot pentru Referendumul de demitere a președintelui suspendat Traian Băsescu.

Avînd în vedere harababura în plan legislativ pe tema numărului de voturi necesare pentru demiterea președintelui României, nu este exclus ca Guvernul Ponta, prin OUG, să decidă că Referendumul Național se prelungește cîteva zile, din cauza concediilor, a caniculei etc. Precedentul există, din anul 2003, la revizuirea Constituției, cînd Referendumul Național a fost prelungit pentru ziua de 19 octombrie 2003, ca să se poată aduna voturi de peste tot, inclusiv de pe stradă, din magazine, de la înmormîntări etc.

Așa a fost atunci, sub coordonarea PDSR. Ce va fi la 29 iulie a.c. sub controlul USL (PSD, PNL, PC)? Ce facem cu Traian? În mod normal și după faptele sale, președintele suspendat Traian Băsescu trebuie demis prin votul responsabil a peste 10.000.000 de cetățeni români!

În 10 iulie a.c., președintele suspendat Băsescu și-a început campania electorală, iar a doua zi a continuat cu o Conferință de Presă. Senatorii și deputații PSD, PNL, PC, UNPR, UDMR și deputații minorităților etnice au intrat în vacanță și nu fac campanie electorală în colegii pentru demiterea președintelui suspendat Traian Băsescu.

Luna iulie 2012 este deosebit de călduroasă, dar canicula nu poate întrerupe serialul „Balamucul”, care are episoade tot mai surprinzătoare în noua campanie electorală, prima desfășurată în plină vară.

De la președintele-jucător la președintele-portavoce...

Cezar
A. Mihalache

În recentul discurs de la tribuna Cotrocenilor, deși avea ca temă raportul pe justiție al Europei, Crin Antonescu a fost mai preocupat să vorbească despre sprijinul lui „necon condiționat” pentru guvernul Ponta. Iar dacă s-ar fi oprit aici, poate că nu ar fi fost atât de nefiresc în exprimarea empatiei lui cu fostul copreședinte de alianță. Dar președintele interimar a continuat să înșire laudele oscarului politic al Cotrocenilor și la adresa USL.

Fără a face măcar o eschivă de față în formule politizării sale, Antonescu și-a anunțat clar sprijinul „necon condiționat” pentru USL. Un mesaj de favorizare politică pe care nici măcar Traian Băsescu nu l-a adus la un nivel atât de... transparent încât pare o sfidare intenționată.

Or, a vorbi în calitate de președinte al Republicii, fie și de la nivelul de interi-

mar, de intenția unei implicări „directe și la vedere” în campania electorală pentru referendum denotă ori neghiobie politică, ori obligații față de artizanii intrării în panoplia șefilor de stat (chiar și la nota de subsol a președinților interimari), fie un comportament nesănătos față de țară. O sfidare generală față de toți aceia care aveau alte așteptări de la cei ce l-au alungat pe Traian Băsescu tocmai pentru comportamentul lui de jucător cu apucături de președinte.

Și nu este pentru întâia oară când, deși și-a asumat rolul de președinte interimar cu toate obligațiile care decurg de aici, inclusiv necesara distanțare față de politic, Crin Antonescu își dezvăluie, parcă intenționat, arogant și provocator, partizanatul politic.

Mai întâi a fost sfidarea pe care a aruncat-o prin intermediul mitingului „societății civile” de la Timișoara, acolo unde a transmis evidente mesaje

politice în favoarea USL.

Au urmat apoi, după intrarea în linia dreaptă a campaniei pentru referendum, alte acțiuni de portavoce proUSL, de data aceasta, de o natură și mai gravă, fiind folosită chiar tribuna Cotrocenilor.

O tribună la care președintele interimar apelează nefiresc de des pentru a transmite mesaje țării. Și pe care o batjocorește cel puțin la nivelul la care a făcut-o președintele suspendat. Pentru că, nefiind vorba de o campanie pentru alegerile locale, parlamentare sau prezidențiale, ci pentru votul la referendum, transmiterea către electorat a „simplului” mesaj, altminteri firesc, de a veni la vot, implică politizarea și manipularea într-o anumită direcție a maselor.

Pentru că, prin structura sa, referendumul de suspendare, nu lasă loc mesajelor „neutre”, până și simpla chemare la vot fiind de natură a fi părtinitoare taberei adeptilor suspendării care au nevoie,

în primul rând, de atingerea aceluși cvorum de prezență care să asigure validarea referendumului.

În fapt, prin acțiunile sale și prin repetarea obsedant-amenințătoare a faptului că se va implica direct și la vedere în campanie, Crin Antonescu s-a autodenunțat în intențiile lui de a se pune la dispoziția taberei politice aflate la putere. Iar toate acestea ar trebui să constituie un cap de afiș al unei justificate acțiuni de suspendare a președintelui interimar de către PDL. Căci, în mod firesc, acum ar trebui să asistăm la o reacție în oglindă a PDL-ului care, chiar dacă nu are nici o șansă reală, ar fi îndreptățit să demareze suspendarea președintelui interimar pentru vizibilele încălcări ale prevederilor constituționale.

Și totuși, tocmai felul agresiv în care Antonescu își promovează intențiile și acțiunile abuzive este de natură a ține în frâu replica democrat-liberalilor, provocările venite dinspre

Crin Antonescu, și care par a imita voit imixtiunile de altădată ale președintelui-jucător Traian Băsescu, fiind atât de prost șlefuite și aruncate cu colțuri atât de vizibile în orgoliile alungaților de la putere, încât nu puteau să nu nască suspiciuni.

Pentru că dacă Antonescu lansează aceste provocări doar pentru a a adânci, în situația în care democrat-liberalii ar acționa pentru demararea procedurilor de suspendare a președintelui-interimar, grava criză politică în care se găsește deja România, nu mai vorbim doar de simple derapaje constituționale. Pentru care Traian Băsescu a răspuns prin suspendarea din funcție...

Suspendarea lui Băsescu și referendumul: un război făcut de alții în care poporul român e doar actor tragic

Iulian
Chivu

În legătură cu „săptămâna neagră” de la începutul lunii iulie și suspendarea lui Băsescu nu m-am pronunțat până acum. Am analizat situația politică pe toate părțile și am așteptat un timp să decantez evenimentele politice, care se succed halucinant de repede. Încerc să dau la o parte abordarea dualistă: în alb sau negru și vreau să înțeleg cine este în spatele suspendării președintelui României. Ca istoric și jurnalist de ani de zile am depășit analiza puerilă și dialectică folosită de mulți editorialiști din perioada războiului mondial inspirată de filmele americane: „băieții buni” călare pe bombele de la Dresda și Hiroshima împotriva „băieților răi” careucid civili în lagăre.

Până la urmă adevărul înfrânge răul, iar albul acoperă negru etc. Zilele acestea, de nu ar fi destinul poporului și al statului român în joc, mi-ar veni să râd de polologia taberelor și presei românești: pe de o parte avem tabăra celor a lui Băsescu, care îmbracăți în cămăși albe, ca simbol, al purității și virginității politice, luptă cu torța democrației în mână pentru apărarea Constituției, statului de drept și democrației, iar pe de altă parte tabăra parlamentară, o

coalitie de „pușcăriabili” strânși uniți în jurul coruptului Năstase pentru subordonarea justiției, confiscarea statului și suspendarea președintelui ales, văzut ca o piedică în calea așternerii liniștii politice a lui Iliescu. Bătălia politică de la TV se aseamănă cu o piesă de Caragiale, care i-ar face invidioși și pe Cațavencu, Trahanache sau Dandanache. Nici Băsescu nu a auzit de Blejnar, nici Ponta de Iliescu.

Totuși, faptul că eu mă respect ca istoric în primul rând și apreciez inteligența cititorilor mei nu pot veni cu o astfel de abordare maniheistă credibilă doar pentru pițipoancele, prompteristele și tonomatele din presa cumpărată de una dintre taberele beligerante.

Nu pot susține că MRU, care provine din vârful elitei securisto-comunistă de dinainte de 1989, că este un om de dreapta și anticomunist sau Victor Ponta, copilul de suflet al cuplului Năstase-Iliescu, că este un social – democrat autentic, ci numai o relicvă cosmetizată a sistemului politic corupt post-decembrist.

Cred că suspendarea lui Băsescu face parte dintr-un plan politic mai larg, girat internațional. Ceea ce se întâmplă zilele acestea la noi nu este ca în 2007 o simplă bătălie în cadrul clasei politice autohtone. Adică o

gașcă politică s-a apucat de capul ei să înlăture liderul unei alte grupări politice, numai așa să reinstaureze „restaurația” și să confişte justiția.

Primul semnal de alarmă că acest război interpartinic are necunoscute și permutări de șah politic ascuns este reacția internațională a UE și SUA,

dincolo de o răfuială politică a unei țări aflate la periferia Europei.

Miza este mult mai mare decât suspendarea lui Traian Băsescu și face parte din jocul geopolitic european și mondial. Anumite „plăci tectornice” în politica internațională se fracturează zilele acestea și România a fost prinsă la mijloc. Numai astfel se explică reacțiile extrem de dure și viscerale ale

unui Barroso sau Merkel vizavi de ceea ce se întâmplă la București. Sunt lucruri politice în subsidiar care nouă românilor și presei în general ne scapă.

Liderii celor două tabere politice adversare sunt sigur că știu adevărul, dar nu doresc sau nu au voie să îl facă public. Intrăm pe un teren al supozițiilor, dar peste

Gitenstein îl susține public pe Băsescu și critică acțiunea USL, dar în același timp un important general SUA și NATO, Clark, cunoscut în „grupul asasinilor economici” face lobby și consiliere pentru premierul Victor Ponta.

Avem recent precedentul Ungariei, în care Victor Orban a refuzat finanțările Bruxellesului și FMI acceptând banii chinezilor, devenind astfel „oia neagră” a Europei.

Se vorbește în presa rusească că și Băsescu în ianuarie anul acesta s-a înțeles cu China pentru o linie substanțială de creditare care să lase FMI pe dinafara controlului financiar asupra României. Este evident că suspendarea lui Băsescu și organizarea referendumului are necunoscute politice și geopolitice greu de deslușit astăzi.

E clar că și de data aceasta poporul român sărăcit de criză, corupție și prăbușirea leului este doar un actor nevinovat și tragic prins în mijlocul unei vâltori politice internaționale. Îmi e tare teamă că actuala criză ne poate arunca ca stat nu numai în afara UE, ar fi cel mai mic rău, ci, mai degrabă, în sfere de influență gri, la cheremul Rusiei ori SUA, sau la dramatice destructurări teritoriale..

câțiva ani vom afla adevărul de ce Traian Băsescu a fost suspendat și de la cine s-a primit ausschweiss-ul. Pe de o parte, victoria electorală a lui Putin în Rusia reconfirmă recuperarea de către Moscova a influenței politice și economice în Europa de est. Poate nu întâmplător Victor Ponta și-a angajat firma de PR a Gazpromului.

Pe de altă parte, ambasadorul SUA la București